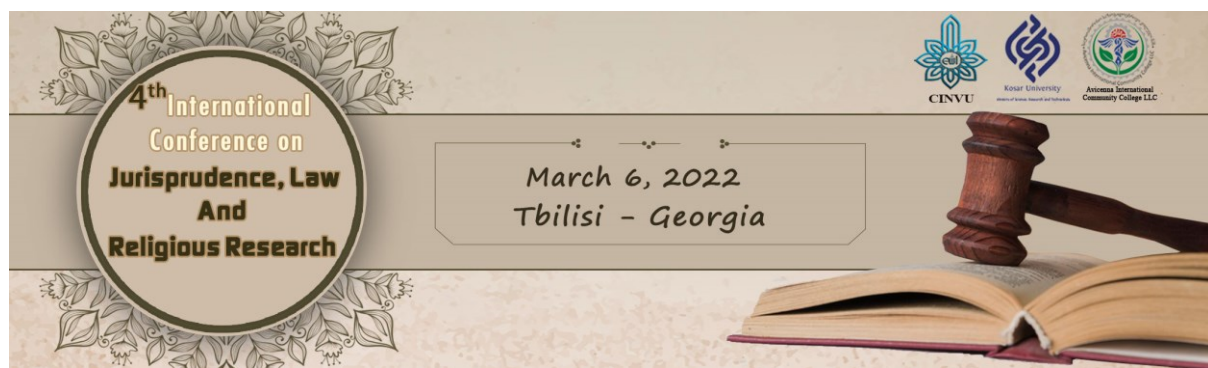

بررسی تطبیقی شهادت ولد زنا در فقه امامیه، شافعیه و حقوق موضوعه ایران

ابراهیم اسماعیل نژادی^۱

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد، رشته فقه و مبانی اسلامی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بناب

چکیده

یکی از صفاتی که مشهور فقهای امامیه برای شاهد بر شمرده‌اند، حلال‌زادگی است. قانون‌گذار ایران نیز با الهام از مشهور فقهای امامیه یکی از شرایط شاهد را حلال‌زادگی دانسته است؛ اگرچه این دیدگاه بر دلایل نقلی و عقلی متعددی استوار است، با رجوع به منابع معتبر اسلامی و آرای نویسندگان اسلامی دریافت می‌شود که این نظریه، تنها دیدگاه در حقوق اسلامی نبوده و فقها و نویسندگان حقوقی دیدگاه‌های دیگری نیز ابراز کرده‌اند. اکثر فقهای شافعیه نیز شهادت ولد زنا را مسموع می‌دانند و حلال‌زادگی و طهارت مولد را برای شهادت ولد الزنا لازم نمی‌دانند. پژوهش حاضر که با روش توصیفی-تحلیلی و استفاده از منابع کتابخانه‌ای صورت گرفته است در صدد شناسایی اهدافی چون بررسی تطبیقی شهادت ولد زنا در فقه امامیه، شافعیه و حقوق موضوعه ایران، شناسایی و تبیین تفاوت‌های فقه امامیه، شافعیه و حقوق در مورد شهادت ولد زنا، بررسی دیدگاه‌های فقها و محققان در مورد شهادت ولد زنا می‌باشد و در پایان به این نتیجه رسیده است که فقهای شافعیه قائل به پذیرش شهادت ولد زنا هستند ولی مشهور فقهای امامیه و حقوق موضوعه ایران نیز به تبع فقه امامیه شهادت ولد زنا را قبول ندارد.

کلید واژه‌ها: شهادت، ولد زنا، فقه امامیه، فقه شافعی، حقوق موضوعه ایران